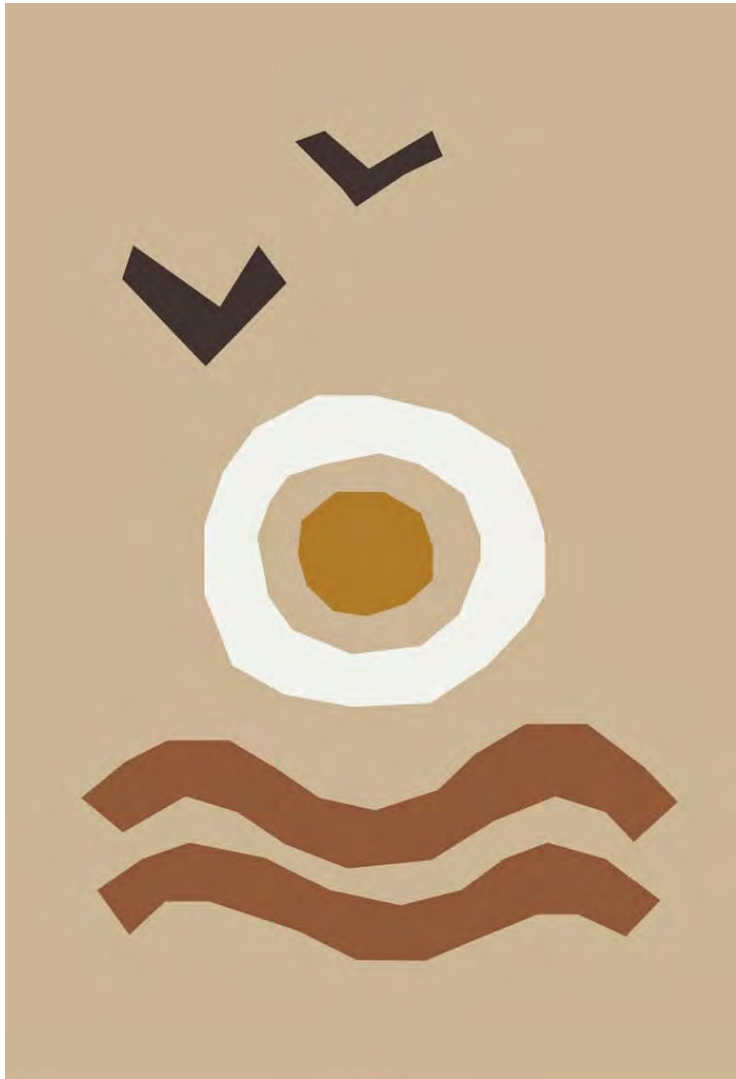

Mesterházi Márton

UJJAD KÖZT

[VISZONTLÁTÁS]

2021-01-01 | PRÓZA, VERS, VISZONTLÁTÁS

Géher István: „...A víz, no jó...” című verséhez

élnél, bizony, szerelmesen a verssel,
ha tudnád, hogy még hozzád tartozik.
(nyári heted megint mind pangva telt el,

posvány idő.) ujjad közt elfolyik
 könyvre könyv, olvass, hogy áltasd magad:
 most is munkákat visz az emberöltő,
 mikor csupa porckorong, prosztatata
 a versben prelegáló grósztata

'halkkal' a szenvedély? Alig szelídül
 a bántottság, az elfojtást kiállván –
 de nem akut, ha belenyugszol végül,
 hogy lelked mélye hótt unalmas látvány,
 mellébeszél a sor, immár vess neki véget:
 tennen halálod nem természeti vétek.

Rálapozván az idősebb pályatárs, a csodált-irigyelt
 példakép ötvenhét évesen írt – éppen nem öregkori –
 versére, elcsodálkozott: mi ez az – éppen hogy öregkori –
 öncsitítás-önvigasztalás. És huszonhárom év múltán –
 tényleg a holtnál öt évvel öregebben, hisz a holtak nem
 öregszenek – e sorok írója eltűnődött, hogy az idősebb
 jogán afféle válasz-versben megszathatná a csodált-irigyelt
 példaképpel amaz öt év tapasztalatait. A Vers – az alkotás –
 ihletének lanygulását-konyulását, a Munkák – a
 megbízások – iránti kereslet elapadását, a Megmaradás – a
 testi egészség – romlását.

A régebbi vers hangneme tegező önmegszólítás;
 természetesen a válasz-versé is. „Én vagyok én, te vagy
 te...” [1] Tehát ki szólít meg kit? A huszonhárom év
 tapasztalatát megízlelt, keserű szájjú Géher Pista hajdani,
 bízó önmagát? Az utóbbi öt évben megkeseredett
 Mesterházi Marci a hajdani, bízó Géher Pistát? Vagy
 ugyanő hajdani, bízó önmagát?

Kit illet a rezignált hümmögés, kin csattan a goromba gúny ostora? A gonddal összerímelt formátum nem kívánja megkönnyíteni a választ.

1. „...Ki a nagyobb számár, én vagy te?” ↑

kép | adobe.com